

Před dvěma týdny jsme byli v kině na pořadu „Síla lidskosti“ – bylo to hezké a zároveň smutné.

Z filmu jsem si odnesla hlavně to, že si máme pomáhat až do posledního vydechnutí. A že nezáleží na tom, odkud jsme a jak vypadáme, protože Nicholas Winton zachraňoval děti, které byly jak tmavé tak světlé pleti, modrých tak tmavých očí.

Ve filmu se mi nejvíc líbilo to, jak se s ním poté děti setkávaly a děkovaly mu za to, že je zachránil.

Taky se mi líbilo, jak nám nakonec povídali o tom, že ještě ve 104 letech sedl do letadla a pilotoval.

Musím přiznat, že skoro celý film jsem probrečela. Myslím si, že Nick Winton byl nejstatečnější Angličan.

Lada, 6.B

Ve středu 14. února jsme se školou vyrazili do kina na program s názvem Síla lidskosti. Vůbec jsem nevěděl, co od toho mám čekat. Hned jak film začal běžet – že je to z období, které nemám rád – z období 2. světové války. Ale v tu chvíli jsem ještě nevěděl, co se mnou film udělá.

Už během začátku filmu jsem měl oči v slzách. Statečný skutek Nicholase Wintona mě velmi nadchl, byl to velmi statečný a čestný muž. U filmu jsem se ještě několikrát rozplakal.

Z filmu jsem si odnesl, jak byl tvrdý život dětí, nejen židovských. A jak může být člověk statečný, nejen zachránit, ale ani to nikomu neříct – a to přesně Nicholas Winton udělal.

Lukáš, 6. B

Památník na pražském hlavním nádraží